PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis 2022 m. Balandis Nr. 226

Aš jums tai kalbėjau, kad manyje atrastumėte ramybę. Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį! (Jono 16, 33)

Mieli parapijiečiai, šiame neramiame, kupiname teroro, pykčio, neapykantos pasaulyje tegul Prisikėlęs Kristus pripildo Jus džiaugsmu, tikėjimo ramybe ir šviesia viltimi. Šv. apaštalas Paulius mus kviečia: „Džiaukitės viltyje, būkite kantrūs varge, ištvermingi maldoje“ (*Rom* 12, 12).

Palaimingų Šventų Velykų! Kristus iš tiesų prisikėlė!

Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius ir kunigai

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Velykų vigilija

Kun. Nerijus PIPIRAS

Velykų nakties liturgija dar vadinama Velykų vigilija (t. y. „Velykiniu budėjimu“). Tai visų liturgijų motina, viso mūsų liturginio gyvenimo centras.

Išrinktoji tauta kartą metuose šventė Paschą – Išėjimo iš Egipto vergovės minėjimą.. Mes taip pat kartą metuose naktį švenčiame Jėzaus Kristaus Paschą – Velykas. Senojoje Paschoje žmonės šventė *tautos* išėjimą, mes švenčiame *žmonijos* išėjimą iš *nuodėmės* . Senosios Paschos dėmesio centre buvo avinėlis, kurio gyvybė buvo paaukota, kad *tauta* gyventų; naujosios Paschos centre – Dievo Avinėlis Kristus. Tai jo gyvybė paaukota, kad pasaulis gyventų. Senojoje Paschoje durų staktos būdavo paženklinamos avinėlio krauju; naujojoje Paschoje ant kryžiaus medžio – Kristaus kraujas. Senojoje Paschoje avinėlis mirė, tačiau atidavė savo gyvybę ne savo noru. Naujojoje Paschoje Kristus pats atidavė savo gyvybę, mus mylėdamas tobula meile. Dievas yra meilė ir ši Meilė yra stipresnė už mirtį. Todėl Kristus buvo prikeltas iš numirusiųjų. Šią Dievo meilės pergalę prieš mirtį švenčiame kartą metuose Velykų nakties liturgijoje. Metų eigoje kiekvienas sekmadienio šventimas yra tarsi mažosios Velykos.

Velyknakčio liturgija susideda iš keturių dalių: Žiburių liturgijos, Žodžio liturgijos, Krikšto pažadų atnaujinimo bei Aukos liturgijos. Apeigos prasideda lauke, tamsoje. Uždegama Velykinė žvakė – Paschalas. Ji simbolizuoja Kristų – amžinąjį Dievo Sūnų, prieš visus amžius dalyvavusį Tėvo kūrimo darbe. Būtent šis amžinasis Dievo Sūnus, kuriuo visa buvo sukurta, kuris pažįsta visas pasaulio paslaptis, dėl mūsų tapo žmogumi, mirė ir prisikėlė. Ant Paschalo užrašytos pirmoji ir paskutinioji graikų raidyno raidės – Alfa ir Omega, reiškiančios visų dalykų pradžią ir pabaigą. Paschale įrėžiamas kryžius. Jis pažymimas penkiomis raudonomis Kristaus žaizdomis. Apeigoms tęsiantis šviesos palaipsniui daugėja iki pat džiaugsmingo Garbės himno.

Sekdami degančią Kristaus žvakę, mes žengiame į tamsią bažnyčią, tartum izraelitai, dykumoje sekantys ugnies stulpą. Žvakė atveda mus prie altoriaus. Būtent čia – Eucharistijoje – Dievo ugnis dovanojama žmonėms ir juose virsta į asmeninį šventumą. Nuo Paschalo uždegame ir savo žvakeles. Amžinojo gyvenimo ir šventumo šaltinis yra Kristus. Bažnyčia neturi savo pasigamintos šviesos. Joje skleidžiasi ir veikia Kristaus šviesa. Tamsoje, Kristaus žvakės ir mūsų žvakelių mirgančioje šviesoje, giedamas Velykų šlovinimas. Tai giesmė, šlovinanti prisikėlusį Kristų ir apgiedanti Išganymo įvykius.

Po Velykinio šlovinimo giesmės pradedama Žodžio liturgija. Ji šį vakarą ilgesnė ir iškilmingesnė nei įprastai. Joje, pradedant nuo pasaulio sukūrimo, pasakojama Išgelbėjimo istorija, atskleidžiant svarbiausius jos etapus, kurie rodo į būsimą Kristaus auką ir pergalę. Girdime skaitinius apie Dievo sandorą su Abraomu, perėjimą per Raudonąją jūrą, pranašų skelbiamą būsimąjį Mesiją. Po Senojo Testamento skaitinių suskamba varpai, uždegamos šviesos, giedamas himnas „Garbė Dievui aukštybėse“. Pranašystės išsipildė, laukimas baigėsi, įžengiame į Naująją Sandorą, kur girdime apie Dievą, tapusį žmogumi. Toliau klausomės apaštalo Pauliaus laiško ir Evangelijos.

Po Žodžio liturgijos vyksta Krikšto pažadų atnaujinimo apeigos. Bažnyčioje nuolat naudojamas vanduo. Vandenyje arba vandeniu krikštijami nauji Kristaus Kūno nariai; Krikštą mums primena ir šlakstymas švęstu vandeniu per iškilmingas šv. Mišias. Vanduo sunaikina visa, kas netyra, vanduo teikia gyvybę. Vanduo šventinamas panardinant į jį Paschalą – Velykinę žvakę, kviečiant prisiminti Dievo Dvasią, dvelkiančią virš visatos vandenų pasaulio pradžioje, prisiminti Dievo Dvasią, nužengusią į Mergelės įsčias prieš 2000 metų. Prisiminti izraelitus, perėjusius per vandenį ir žengiančius paskui ugnies stulpą. Prisiminti Kristų, įžengusį į Jordano vandenį ir Dvasią nužengusią ant jo. Prisiminti pasaulį, kuris, išniręs iš vandens ir panardintas į vandenį Nojaus dienomis, bus panardintas į Dievo šlovės ugnį laikų pabaigoje. Krikšto pažadų atnaujinimas – labai svarbi mūsų gyvenime akimirka. Daugelis buvome pakrikštyti dar kūdikiai, už mus tikėjimą išpažino tėvai ir krikštatėviai. Suaugę turime galimybę šią Bažnyčios dovanotą tikėjimo dovaną paversti savo asmeniniu tikėjimu. Kasmet išsižadame piktojo ir jo darbų; kasmet asmeniškai išpažįstame Jėzų Kristų, kaip Gelbėtoją ir Viešpatį; kasmet stojame ant tvirto apaštalų ir Katalikų Bažnyčios tikėjimo pamato. Pasibaigus Krikšto pažadų atnaujinimo apeigoms, įprastu būdu tęsiasi šv. Mišios.

ŠVENTOJO TĖVO ŽODIS

Popiežiaus PRANCIŠKAUS enciklika FRATELLI TUTTI apie brolybę ir socialinę draugystę

1. „FRATELLI TUTTI “, – rašė šventasis Pranciškus Asyžietis, kreipdamasis į visus brolius ir seseris, kuriems siūlė gyvenimo būdą, leidžiantį pajusti Evangelijos skonį. Iš jo patarimų norėčiau išskirti vieną, kuriame Pranciškus kviečia atsiverti meilei, peržengiančiai geografinius ir erdvinius barjerus. Čia jis vadina palaimintu tą, kuris myli kitą, „esantį toli nuo jo, taip, lyg jis būtų šalia“. Šiais trumpais ir paprastais žodžiais jis paaiškino esmę atviros brolybės, leidžiančios atpažinti, vertinti ir mylėti kiekvieną žmogų nepaisant fizinio artumo, nepaisant kurioje pasaulio vietoje jis gimė ar gyvena.

2. Šis broliškos meilės, paprastumo ir džiaugsmo šventasis, įkvėpęs parašyti encikliką *Laudato si’*, vėl skatina mane šią naują encikliką skirti broliškumui ir socialinei draugystei. Iš tiesų šventasis Pranciškus, kuris jautėsi esąs saulės, jūros ir vėjo brolis, žinojo, kad dar glaudesnis ryšys jį sieja su turinčiais tokį patį kūną kaip ir jis. Visur jis sėjo taiką, būdamas šalia vargšų, apleistų, ligonių, atstumtųjų, mažiausiųjų. [...]

KARAS IR MIRTIES BAUSMĖ

255. Egzistuoja du kraštutinumai, kurie ypač dramatiškomis aplinkybėmis gali būti pateikiami kaip sprendimai, neįspėjant, kad tai klaidingi atsakymai: jie neišsprendžia problemų, kurias siekia įveikti, ir galiausiai tik papildo tautos ir pasaulio visuomenės terpę naujais destrukcijos veiksniais. Tai – karas ir mirties bausmė.

Karo neteisingumas

256. „Apgaulė yra širdyse tų, kurie rengia pikta, o duodantiems taikingą patarimą – džiaugsmas“ (Pat 12, 20). Tačiau kai kurie sprendimų ieško kare, kuris dažnai „yra kurstomas per iškreiptus santykius, ambicijas viešpatauti, piktnaudžiavimą valdžia, bijant kito ir jo skirtingumo, kuris suvokiamas kaip kliūtis“ . Pasauliui tampa vis sunkiau lėtai judėti į priekį taikos siekimo kelyje, kuriuo ryžosi eiti ir kuris pradėjo duoti kai kurių vaisių.

257. Kadangi vėl sudaromos sąlygos karams plisti, primenu, kad „karas yra visų teisių paneigimas ir dramatiškas aplinkos darkymas. Jei trokštame visų tikrai visapusiško žmogiškojo vystymosi, privalome nenuilstamai stengtis vengti karo tarp šalių ir tautų. To siekiant būtina laiduoti neginčijamą įstatymo viršenybę ir nenuilstamas pastangas derėtis, tarpininkauti ir būti arbitru, kaip siūloma Jungtinių Tautų chartijoje, kuri yra tikrai pamatinė teisinė norma.“ Noriu pabrėžti, kad septyniasdešimt penkeri Jungtinių Tautų veiklos metai ir pirmųjų dvidešimties šio tūkstantmečio metų patirtis rodo, jog visapusiškas tarptautinių normų taikymas yra tikrai veiksmingas, o jų nevykdymas – žalingas. Jungtinių Tautų chartija, kurios laikomasi ir kuri taikoma skaidriai ir nuoširdžiai, yra privalomas teisingumo orientyras ir taikos priemonė. Tačiau tam reikia nemaskuoti neteisėtų ketinimų ir neiškelti konkrečių vienos šalies ar grupės interesų aukščiau už bendrą pasaulinę gerovę. Jei norma laikoma priemone, kuria reikia naudotis, kai ji palanki, ir kurią reikia apeiti, kai ji nepalanki, atsiranda nekontroliuojamų jėgų, darančių didelę žalą visuomenei, silpniausiems, brolybei, aplinkai ir kultūros paveldui, o pasaulio bendruomenė patiria neatitaisomų nuostolių.

258. Tokiu būdu lengva ranka pasirenkamas karas, pateikiant įvairius tariamai humanitarinius, gynybinius ar prevencinius pasiteisinimus, netgi pasitelkiant manipuliavimą informacija. Tiesą sakant, pastaraisiais dešimtmečiais visi karai neva turėjo „pateisinimą“. Katalikų Bažnyčios katekizme kalbama apie teisėtos gynybos karine jėga galimybę, remiantis prielaida, kad yra tam tikros „griežtos moralinio teisėtumo sąlygos“ . Vis dėlto lengvai pasirenkama pernelyg plati šios galimos teisės interpretacija. Norima nepagrįstai pateisinti net „prevencinius“ išpuolius ar karo veiksmus, kurie vargu ar nesukels „didesnio blogio ir sumaišties negu pašalintinas blogis“ . Problema ta, kad sukūrus branduolinį, cheminį ir biologinį ginklus bei atsiradus didžiulėms ir vis didėjančioms naujųjų technologijų teikiamoms galimybėms, karas įgijo nekontroliuojamą griaunamąją jėgą, nuo kurios nukenčia daug nekaltų civilių. Tiesą sakant, „niekada žmonija neturėjo tiek galios savo pačios atžvilgiu ir, regint, kaip ja naudojamasi dabar, niekas negarantuoja, kad ji bus panaudota deramai“. Todėl nebegalime galvoti apie karą kaip apie išeitį, nes rizika tikriausiai visada bus didesnė už hipotetinę jam priskiriamą naudą. [...]

Parengta pagal Katalikų interneto tarnybos informaciją

Popiežiaus Pranciškaus encikliką FRATELLI TUTTI galite įsigyti katalikų knygynuose.

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Kvietimas lietuviams melsti taikos

Vilniaus arkivyskupas metropolitas Gintaras GRUŠAS, *LVK Pirmininkas,*
Prel. Edmundas PUTRIMAS, *LVK delegatas užsienio lietuviams katalikams*

Taikos išsaugojimas – vienas svarbiausių Bažnyčios rūpesčių. Nuo pat pirmųjų savo veiklos akimirkų Bažnyčia kvietė gerbti žmogaus gyvybę, puoselėti taikų valstybių ir tautų sambūvį. Tai ji nenuilsdama daro ir šiandien. Karas nėra ir negali būti politinių ginčų sprendimo priemonė. Kaip moko popiežius Pranciškus, «reikia pabrėžti „būtinybę laikytis prisiimtų įsipareigojimų“, kad būtų išvengta „pagundos apeliuoti į jėgos teisę, o ne į teisės jėgą“» (enciklika „Fratelli tutti“, 174).

Mieli lietuviai visame pasaulyje, kai rengėme laišką Maldos už lietuvius visame pasaulyje dienai, mažai kas galėjo numatyti, kad Rusija užpuls Ukrainą ir prasidės karas. Daugelis iš Jūsų buvote tie, kurie taikiomis priemonėmis kovojote už Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę, rėmėte vargstančius. Ačiū Jums už tai. Jūs žinote, kaip paveikti savo šalių vyriausybes, parlamentus, prezidentus, kad šie taip pat stotų į Laisvės ir Tiesos pusę.

Kviečiu ten, kur esate, Jūsų gyvenamose šalyse, padėti ukrainiečių bendruomenėms, telktis ir aktyviai veikti, kad vėl Europoje įsivyrautų taika, kad karas Ukrainoje baigtųsi. Taip pat kviečiu padėti karo siaubą kenčiantiems žmonėms, remiant organizacijas, kurios telkia tokią paramą. Tegul mūsų ginklai šioje kovoje būna malda ir konkretūs darbai dėl laisvės, dėl tiesos, dėl taikos.

Dieve, laimink Ukrainą!

2022 m. kovo 3 d.

PARAPIJOS INFORMACIJA

Malda už Ukrainą

Besitęsiantis karas Ukrainoje kviečia mus ir toliau kalbėti Rožinio maldą už Ukrainą ir jos žmones, už taiką pasaulyje. Popiežius Pranciškus taip pat kviečia religiniu bendruomenių narius dažniau melstis už taiką: „Dievas yra tik taikos, ne karo Dievas, o tie, kurie remia smurtą, išniekina jo vardą.“

Šeštadienio vakarą Kristaus Prisikėlimo bazilikoje prieš šv. Mišias parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius priklaupė maldai už taiką. Į Rožinio maldą taip pat jungėsi parapijiečiai, Ukrainos palaikymo Ekumeninės maldos grupelės narės, taip pat keletas ukrainiečių, pabėgusių nuo karo ir prieš kelias dienas įsikūrusių netoliese.

Šv. Mišiose monsinjoras kvietė bendrai maldai už kenčiančią Ukrainos tautą, už karo sustabdymą, kvietė melstis vieniems už kitus, kad būtų išsaugota taika, kad savo nerimą ir sunkumus patikėtume Viešpačiui.

Po šv. Mišių vyko Švč. Sakramento adoracija.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Pabėgėlių nuo karo pamokos

Paulius MARTINAITIS

Mūsų aplinkoje daugėja brolių ir seserų, bėgančių nuo karo Ukrainoje. Ekranuose kasdien matomą jų išgyventą siaubą, akistatą su mirtimi papildo asmeniniai jų pasakojimai. Jie trumpi, nes prisiminti tragiškus išgyvenimus, atkartoti dvasinio ir fizinio skausmo akimirkas nesinori. Mūsų parapijoje prieglobstį „Centro“ viešbutyje, pas privačius žmones gavo keli šimtai ukrainiečių. Keliasdešimt vaikų pradėjo lankyti mokyklas. Kol kas juos ugdo bendruomeniška priėmusių mokyklų aplinka, bet kalbos barjeras greitai nyksta. Mūsų vaikai turi progos susipažinti arčiau su Ukraina. Jų pažintį iliustruoja ukrainiečių vaikų mobiliuose telefonuose esančios karo realybės nuotraukos. Apsigavau, vienam ukrainiečių paaugliui, pamatęs jo basas kojas batuose, pasiūlęs kojines. Pasirodo, jis kojines turi, bet seka lietuvių vaikinų mada. Viena lietuvė džiaugėsi iš apsistojusios ukrainietės išmokusi gaminti skanių ukrainietiškų valgių, ypač barščių.

Vis dėlto pagrindinė visuotinė pamoka yra ukrainiečių tautos dvasinė galia. Ji vienija juos, nepaisant kiekvieno jų skirtingumų, vertybių, charakterio. Ši galia bado akis visam pasauliui, visų pirma Europai, paskendusiai komforte ir kažin ar sugebėsiančiai iškilus pavojui jį apginti. Džiugu, kad šioje nuožmioje kovoje tarp gėrio ir blogio suaktyvėjo mūsų gerumo fondas. Tai labdara, aukos, visuomeninių ir valstybinių organizacijų veikla. Gavau pamoką, pavadinęs ukrainiečius didvyriais. Ne, mus didvyriais galėsite vadinti laimėjus karą, o kol kas mes atliekame pareigą iš meilės tėvynei.

Daug kam iškyla senas klausimas, žinomas iš ST laikų. Kodėl Dievas leidžia tokias baisybes, tokias kančias, nekaltų žmonių mirtis? Į šį klausimą kol kas atsakė Kristus savo mirtimi ant kryžiaus. Kristaus kančios prasmė iki šiol stiprina mus. Galutinė pergalė prieš blogį Dievo pažadėta laikų pabaigoje. Dievas blogio nekuria ir visada yra skriaudžiamojo pusėje, o visokio blogio pradžia yra žmogaus širdis, sąžinė. Čia gimęs blogis, kuriam apsisprendžia laisvą valią turintis žmogus ir kreipia ginklus savo užmačioms įgyvendinti. Apaštalas Paulius mus perspėja: „Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk piktą gerumu“ (*Rom* 12, 21). Ukrainoje okupantų jėgą galima sustabdyti tik moderniais ginklais, bet jų efektyvumas priklauso nuo juos naudojančių karių ryžto, ištvermės. O tai jau yra dvasinės galios sudėtinės dalys.

Kita svarbi pamoka, stebint pabėgėlius, yra jų viltis. Tai tikrai dieviška dorybė. Mūsuose šiais laikais viltimi dažnai laikomas optimizmas. Jis neatskiriamas nuo geros nuotaikos, palankių gyvenimo sąlygų. Pabėgėliuose viltis remiasi ateitimi, pasibaigus dabartinėms kančioms. Šios vilties versmės yra antgamtinės ir stiprinančios kovojančius prieš okupantus bei nuo jų bėgančius žmones. Ne veltui dauguma ukrainiečių tikisi grįžti tėvynėn, planuoja atstatyti sugriautus miestus, kurie buvo statomi dešimtmečiais. Viltis, kurios pilni mūsų priglausti Ukrainos žmonės, stiprina ir mūsų viltį, kad Ukrainos pasiaukojančios kovos akivaizdoje turi keistis ir nusistovėjusios šiuolaikinės Europos vertybės. Vartotojiškumą – nematerialių vertybių prioritetas, individualizmą – vienybė. Naują reikšmę įgaus pilietiškumas, o patriotizmas glūdės ne šūkiuose, o širdyje ir prote. Ukrainiečių kova yra pavyzdys mums, besiblaškantiems ir neapsisprendusiems, kur turi eiti švietimas, ekonomika, kultūra, kitos gyvenimo sritys, kuriose itin svarbi vertybinė orientacija. Vieni suka kairėn, kiti dešinėn, vieni idealizuoja praeitį, kiti jos išsižada ir siūlo veržtis į ūkanotą ateitį. Sekant ukrainiečiais, reikia eiti gilyn išpažįstant tautines, dvasines vertybes. Viltis, užgimusi kančioje, yra puikus pavyzdys, kaip blogis keičia santykį su Dievu. Vidurio, abejingų nebelieka. Vieni įnirtingai siekia kuo žiauresnių blogio apraiškų, kiti, kovodami su šiuo blogiu, tampa didvyriais ar šventaisiais.

Apaštalas Paulius mini tris tarpusavyje susijusias dieviškas dorybes – Tikėjimą, Viltį ir Meilę – ir pabrėžia, kad svarbiausia tarp jų yra meilė. Karas Ukrainoje verčia ir mus pasitikrinti, kokia yra mūsų tėvynės meilė. Nors ir keista, meilės šiame kare yra daug ir ji vaidina svarbų vaidmenį. Mes gaudome kiekvieną žinią apie karą Ukrainoje, skęstame žinių jūroje ir mažai atkreipiame dėmesį į maldų jūrą, prašymą Dievo taikos. Įvairiai meldžiasi įvairiausi žmonės Lietuvoje ir visame pasaulyje. Kristaus Prisikėlimo bazilikoje žavėjo maldų už Ukrainą pabaigos giesmė, kurią giedoti padėjo kelios žavios ukrainietės merginos. Popiežius Pranciškus pastiprina mūsų maldas kovo 25 d. paaukodamas Rusiją Švč. Mergelės Marijos globai.

Šv. Benedikto šūkis „Ora et labora“ kaip niekada gyvas. Krikščioniškos meilės artimam vedami, padėkime Ukrainos žmonėms palaikydami juos malda, aukokime lėšas pagalbos teikimui tiek čia, Lietuvoje, tiek Ukrainoje. Norisi baigti dainos, kurių, skiriamų Ukrainai, šiuo metu labai daugėja, žodžiais: „Ukraina – ugnyje, Ukraina – širdyje.“

SINODINĖS BAŽNYČIOS LINK

Sinodas 2021 2023
Dėl sinodinės Bažnyčios
bendrystė | dalyvavimas | misija

Kaip žinia, popiežiaus Pranciškaus kvietimu viso pasaulio vietinės Bažnyčios pradėjo Sinodinį kelią, kuris bus vainikuojamas Vyskupų sinodu Vatikane 2023-ųjų spalį. Jo tema: „Sinodinės Bažnyčios link – bendrystė, dalyvavimas, misija“. Pirmasis etapas (2021 m. spalį – 2022 m. liepą) vyksta vyskupijų lygmeniu.

Jausti atsakomybę – su Bažnyčia ar be jos?

Jūratė BIELIAUSKAITĖ
Sinodo darbo grupės koordinatorė

Sinodiniam keliui iššūkius kelia ne tik pavasaris (tuoj visi pasklis į sodus), bet ir karo kontekstas. Ukraina jaučia atsakomybę už Europos ateitį, gina visų mūsų taiką. Nuncijus arkivyskupas Visvaldas Kulbokas ir graikų apeigų katalikų arkivyskupas Sviatoslavas Ševčiukas nepalieka savo ganomųjų, teikia humanitarinę pagalbą, karo kapelionai kartu su kareiviais žūsta fronte.

O kaip savo atsakomybę supranta mūsų visuomenė? Parapijos Sinodo darbo grupė apibendrino parapijos susitikimo įžvalgas. Džiugu, kad žmonėms parapija – svarbi bažnyčios ląstelė, jie suvokia būtinybę jai priklausyti (ir ne vien formaliai). Sinodinio kelio susitikimai padeda pasijusti reikalingiems.

Šiuolaikiniai žmonės nesusivilios gražiais žodžiais ir kvietimais misionieriauti, evangelizuoti ar apaštalauti, jeigu matys, kad kvietėjo darbai skiriasi nuo žodžių, tačiau į prasmingą veiklą įsitrauks be atsikalbinėjimų ir darys Dievo darbus, neminėdami Jo vardo be reikalo: Gerumo dieną sutvarko senolių ir besveikačių namus, paruošė viešbutį ukrainiečių priėmimui. Nors asmeninis užimtumas ir tiesioginis darbas trukdo veikliai misionieriauti, bet maldos strėles į dangų šaudo ne vienas.

Globalus pasaulis ir konkurencinga aplinka kartais kreipia mūsų žvilgsnį ne į kokybę, bet į kiekybę: svarstome, kaip pritraukti į parapiją, į jos veiklas daugiau jaunimo, aktyvių žmonių, o negalvojame, kaip juos išlaikyti, kaip užtikrinti, kad bendruomenė būtų gyvas, mistinis Kristaus kūnas. ▶

Jausti atsakomybę – su Bažnyčia ar be jos?

Ir šiuo atveju niekas neatstos asmeniško liudijimo, diskusijos prie puodelio kavos, gero filmo peržiūros ir jo aptarimo. „Pagonių kiemai“ – „kunigai kavinėse“ – „klausimų-atsakymų vakarai“ – „teologija prie baro“, tai tik kelios iš galimų bendrystės formų.

Ką galiu padaryti pats/pati? Kaip prisidėti prie Bažnyčios misijos savo parapijoje? Toliau eik sinodiniu keliu ne vien savo išmintimi, bet atsiversk Šventąjį Raštą ir klausk savęs, kokias mintis įkvepia tai temai skirtas tekstas. Namuose su šeimos nariais ar bičiuliais apsvarstyk pateiktus klausimus apmąstymui. Ir pirmyn – į dialogą Bažnyčioje ir visuomenėje ir į gerus darbus su visais geros valios žmonėmis!

Dėkojame visiems, kas jau prisijungėte ar dar prisijungsite: AČIŪ, kad išdrįsote atsiliepti ir leidotės į šį nuotykį, į šią ypatingą kelionę drauge! Kviečiame ir toliau aktyviai dalyvauti susitikimuose parapijoje – pasidalyti įžvalgomis, atsakyti į klausimus, pildyti anketas (kada vyksta susitikimai prašome sekti skelbimus internetinėje svetainėje ir skelbimų lentose). Primename, kad veikia ir asmeninių įžvalgų pateikimo anketa tituliniame puslapyje: **sinodas.katalikai.lt**

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas teologijos licenciatą kun. Sigitą Bitkauską

(Tęsinys, pradžia laikraščio „Prisikėlimas“ 224 numeryje).

Vilius MISEVIČIUS

Kun. Sigitui greta pastoracinės ir sielovadinės tarnystės bažnyčiose teko padirbėti atliekant keletą kitų įpareigojimų. Beveik keturiolika metų jis buvo Alytaus apskrities vyriausiuoju policijos kapelionu. Ypač daug jėgų pareikalavo Vilkaviškio vyskupijos egzorcisto pareigos. Dar jam teko vykdyti ir minėtos vyskupijos Tribunolo diecezinio teisėjo užduotis. Bent trumpai apžvelgsime ne tik minėtus kun. S. Bitkausko veiklos aspektus.

„2007 m. spalio 31 d. buvau paskirtas Alytaus apskrities vyriausiuoju policijos kapelionu. Toje tarnystėje stengiausi pagelbėti pareigūnams atsinaujinti dvasioje, atsigręžti į tikrųjų vertybių šaltinius, stiprinančius žmogų gyvenimo kelyje, išklausyti bei dalytis džiaugsmu ar skausmu. Ilgainiui tapau daugelio policininkų dvasios vadovu. Daug kam teko pagelbėti kritinėmis jų labai įtempto darbo akimirkomis, lankyti pareigūnus ligoninėse, patarti ar tarpininkauti sprendžiant jų šeimyninių santykių problemas. Angelų Sargų renginių, švenčių ar sukakčių bei kitomis progomis tekdavo vadovauti religinėms apeigoms, aukoti šv. Mišias, teikti sakramentus. Malonūs įspūdžiai, kai pavykdavo renginiai – rekolekcijos, susitikimai bei konferencijos, skirtos policijos pareigūnų ir jų šeimų moralei bei sąmoningumui ugdyti. Lankydavausi Policijos departamento padalinių veikloje, sprendžiant pareigūnų etikos klausimus bei padedant ugdyti jų atsakomybę bei sąžiningumą. Manau, kad Dzūkijoje policijos kapeliono užduotis atlikau neblogai – esu apdovanotas Alytaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato 2-ojo laipsnio ordinu. O gavus paskyrimą dirbti Kauno vyskupijoje, man patikėtos ir Lietuvos Policijos kapeliono (Kauno apskričiai) pareigos“, – pasakojo kunigas.

Ypač daug fizinių ir psichinių jėgų pareikalavo dešimtmetis tarnaujant kunigu egzorcistu Vilkaviškio vyskupijoje. „Nors iki manęs keli dvasininkai dėl įvairių priežasčių nepanoro imtis tos veiklos, aš nenorėjau, bet kažkaip sutikau – tokia buvo Dievo valia. Norėjosi padėti įvairių parapijų katalikams atsikratyti velnio žabangų“, – užsiminė pašnekovas. Ruošiantis minėtoms pareigoms kun. Sigitas pradžioje talkindavo kitiems egzorcistams, sėmėsi patyrimo tarptautiniuose kursuose, tobulėjo mokymuose Italijoje, skaitė tam skirtą literatūrą. Jo teigimu, minėtas darbas labai sekina. Kun. Sigitas prisiminė vieną pirmųjų seansų su vyriškiu: po pusdienio intensyvaus seanso su nelaimėliu jis nuo prakaito buvo visas šlapias... O kokio lygio pagalbos reikia apsėstajam, sprendžia pats egzorcistas: vieniems pakanka tik užtarimo maldos, kitiems reikia skaityti egzortus (t. y. tam skirtas maldas seanso metu), gali pakakti tik vieno seanso velnią išprašyti iš kūno, tačiau gali reikėti ir keliasdešimt. Daugelio metų patirtis jam leido daryti išvadą, kad išsilaisvinti iš velnio gniaužtų yra daug sudėtingiau nei į juos įklimpti. Paklausus apie tokių ligonių būsenas, dauguma teigdavo, kad juos tarsi kažkas užvaldo, jie negali savęs kontroliuoti, jaučiasi nestabilūs, dažną apima depresija.

(Tęsinys sekančiame numeryje)

Atminimo šviesa **2022 m. balandžio 13 d.,** 18.00 val., Kristaus Prisikėlimo bazilikoje Malda už parapijos bendruomenės ir Pastoracinės tarybos narį Gintautą Paulauską, minint pirmąsias mirties metines.

PARAPIJOS INFORMACIJA

Didžiojo Tridienio ir Šv. Velykų pamaldų tvarka

Kristaus Prisikėlimo parapijoje
2022 m. balandžio 14–18 d.

Kunigai klauso išpažinčių: Didįjį Pirmadienį, Antradienį, Trečiadienį, Ketvirtadienį nuo 07.00 iki 8.30 val. Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Aukštaičių g. 4) ir nuo 17.00 iki 19.00 val. – Kristaus Prisikėlimo bazilikoje (Žemaičių g.31 A). Didįjį Penktadienį ir Didįjį Šeštadienį nuo 07.00 iki 20.00 val. – Kristaus Prisikėlimo bazilikoje

Balandžio 14 d., Didįjį Ketvirtadienį, 10.00 val. Krizmos šv. Mišios Kauno arkikatedroje bazilikoje. Mišioms vadovauja Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas. Koncelebruoja visi arkivyskupijoje tarnaujantys kunigai. 18.00 val. Paskutinės Vakarienės Mišios (Kristaus Prisikėlimo bazilikoje). **Balandžio 15 d., Didįjį Penktadienį,** 18.00 val. Kristaus Kančios pamaldos (Kristaus Prisikėlimo bazilikoje). 20.00 val. Kryžiaus kelio procesija Kauno m. gatvėmis. Procesijai vadovauja Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas. Einant Kryžiaus kelią, raginame su savimi turėti žvakę. **Balandžio 16 d., Didįjį Šeštadienį,** 20.00 val. Velyknakčio pamaldos (Kristaus Prisikėlimo bazilikoje). Pamaldoms vadovauja parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius. **Balandžio 17 d., Šv. Velykos.** 8.00 val. Viešpaties Prisikėlimas (Kristaus Prisikėlimo bazilikoje ir bažnyčioje), 11.00, 12.30 ir 18.00 val. šv. Mišios (Kristaus Prisikėlimo bazilikoje) **Balandžio 18 d., Antroji Šv. Velykų diena,** 8.00 val. šv. Mišios (Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje), 9.30, 11.00 ir 18.00 val. šv. Mišios. (Kristaus Prisikėlimo bazilikoje)

Balandžio mėn. liturginis kalendorius

3 – V Gavėnios sekmadienis. *Maldos už seksualinės prievartos aukas diena*
10 – Kristaus Kančios (Verbų) sekmadienis
11 – Didysis Pirmadienis
12 – Didysis Antradienis
13 – Didysis Trečiadienis
14 – Didžiojo Tridienio Ketvirtadienis (ryte – Krizmos šv. Mišios katedroje, vakare – Paskutinės Vakarienės Mišios)
15 –.Didžiojo Tridienio Penktadienis. Viešpaties Kančios pamaldos
16 – Didžiojo Tridienio Šeštadienis. Velykų Vigilija – Velyknaktis
17 – Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimas (Velykos)
18 – Velykų antroji diena
24 – II Velykų sekmadienis – Atvelykis *(Dievo Gailestingumo sekmadienis. Pasaulinė Gyvybės diena)*
25 – Šv. Morkus, evangelistas

Redakcijai rašyti: laikraščiui „Prisikėlimas“, Žemaičių g. 31b, 44147 Kaunas. **El. p.** prisikelimas.redakcija@gmail.com, www.prisikelimas.lt. prisikelimas. Tiražas 500 egz. **Vyriausiasis redaktorius** – parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius. **Redkolegija** – A. Bancevičienė, V. Lendraitis, P. Martinaitis, J. Matikovienė, V. Misevičius, kun. lic. N. Pipiras, D. Starkutė.